

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 181/2019
11.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Зечевић, адвокат у ..., против туженог ББ А.Д. из ..., кога заступа Страхиња Давидов, адвокат у ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, враћању на рад и накнади штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 1566/18 од 20.08.2018. године, у седници већа одржаној 11.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 1566/18 од 20.08.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду број П1 2408/2017 од 05.04.2018. године, исправљеној решењем истог броја од 12.05.2018. године, тужбени захтев тужиоца је усвојен, па је поништено као незаконито решење туженог под бројем ... од 07.09.2015. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .../... од 25.02.2014. године, као и анекс уговора о раду број .../... од 26.01.2015. године, па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад на послове производног радника II у року од 8 дана. Обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду неисплаћене зараде исплати укупан износ од 777.726,00 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе означене у изреци. Обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 229.500,00 динара, у року од 8 дана.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом број Гж1 1566/18 од 20.08.2018. године жалбу туженог делимично усвојио, па је пресуду Основног суда у Новом Саду број П1 2408/2017 од 05.04.2018. године, исправљену решењем од 12.05.2018. године у делу којим је одлучено о исплати камате на досуђени износ за октобар 2015. године преиначио тако што је одбио захтев тужиоца за исплату затезне камате на досуђени износ за месец октобар 2015. године за период од 10.10.2015. године до 09.11.2015. године. У преосталом делу жалбу туженог је одбио, а првостепеном пресуду у њеном усвајајућем делу потврдио. Захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка је одбијен.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступку, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), па је оценио да је ревизија тужене дозвољена, али да није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизија је формално изјављена због битне повреде поступка али се у њој не наводи у чему се повреде састоје.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да је тужилац био запослен код туженог по основу уговора о раду од 25.02.2014. године и анекса тог уговора на пословима производног радника II. У периоду од 01.03. до 29.06.2015. године тужилац је био на боловању. По повратку на посао 29.06.2015. године тужилац је захтевао од непосредног руководиоца ВВ да му омогући коришћење годишњег одмора за 2014. године у трајању од једног дана и то на дан 30.06.2015. године и новог одмора за 2015. године, који би почео да користи 01.07.2015. године. Тужилац је коришћење годишњег одмора тражио јер су му били потребни за лечење, те је рекао да му је потребно 10 – 15 дана или цео годишњи одмор. Непосредни руководиоца је обећао тужиоцу да ће се саветовати са директором за људске ресурсе које је обављала ГГ, која је изјавила да нема проблема да тужилац користи годишњи одмор уколико није потребан на послу, те да ће му се решење о коришћењу годишњег одмора доставити накнадно. Непосредни руководиоца је тужиоцу усмено одобрио коришћење годишњег одмора, попунио је писмени захтев за коришћење годишњег одмора за тужиоца и проследио га непосредном руководиоцу и руководиоцу сектора на потпис. Тужилац о постојању захтева за коришћење годишњег одмора није имао сазнања, односно како га није сам попунио, није знао колико дана годишњег одмора му је одобрено. Тужени је решење о коришћењу годишњег одмора донео 30.06.2015. године, а тужиоцу је послато препорученом пошиљком и он га је примио 29.07.2015. године. Тужилац је имао право на 23 дана годишњег одмора. Према издатом решењу први део у трајању од 10 радних дана је требао да користи од 01.07.2015. године према термину из плана коришћења годишњег одмора за 2015. годину, а други део најкасније до 30.06.2016. године. Тужилац је почев од 21.07.2015. године био спречен за рад и отворио је боловање на којем је био до 11.09.2015. године. Тужени је донео решење 07.09.2015. године којим је тужиоцу отказао уговор о раду и анекс уговора о раду због повреде радне обавезе из члана 101. став 1. тачка 7. Колективног уговора туженог, односно због неоправданог изостања за посла три или више дана у току месеца, односно пет или више дана у току календарске године, због непоштовања радне дисциплине, због необавештавања претпостављених за разлог не доласка на рад у року од 24 сата и стављено му је на терет да је наведене повреде учинио својом кривицом у дане 15, 16. и 17.07.2015. године. Пре донетог решења о отказу тужени је доставио тужиоцу упозорење које је тужилац примио и које је садржало истоветне разлоге за отказ уговора о раду. Тужилац је 10.07.2014. године изабран на место заменика председника синдиката „ДД“ ББ.

Висина накнаде штете на име изгубљене зараде, као и увећане зараде по основу минулог рада за тужиоца за период од септембра 2015. па до фебруара 2018. године утврђен је на основу обрачуна зараде који је доставио тужени.

У време доношења решења о коришћењу годишњег одмора тужиоцу на снази је био Колективни уговор (КУ) туженог од 22.12.2014. године, чијим је чланом 27. прописано да запослени користи годишњи одмор у деловима, тако што први део користи у трајању од најмање две радне недеље непрекидно у току календарске године, а други део најкасније до 30.јуна наредне године. У члану 28. КУ је прописано да се дужина трајања годишњег одмора одређује решењем које доноси генерални директор уз претходну консултацију запосленог. Уз сагласност запосленог решење о коришћењу годишњег одмора се доставља у електронском облику, а на захтев запосленог послодавац је дужан да то решење достави у писаној форми.

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиоца па су поништили решење о отказу уговора о раду и наложили реинтеграцију тужиоца и исплату зараде.

Правилно су нижестепени судови оценили да није наступио отказни разлог повредом радне дисциплине које су тужиоцу стављене на терет оспореним решењем о отказу уговора о раду.

Одредбом члана 73. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/2005, 61/2005, 54/2009, 32/2013 и 75/2014) је прописано да се годишњи одмор користи једнократно или у два или више делова у складу са овим законом. Другим ставом је прописано да ако запослени користи годишњи одмор у деловима први део користи у трајању од најмање две радне недеље непрекидно у току календарске године, а остатак најкасније до 30. јуна наредне године. Запослени има право да годишњи одмор користи у два дела осим ако се са послодавцем споразуме да годишњи одмор користи у више делова. Колективни уговор туженог од 22.12.2014. године прописује иста правила у члановима 27 и 28.

Из утврђених чињеница произилази да је тужилац усмено тражио коришћење годишњег одмора у трајању од 10 до 15 радних дана или целог годишњег одмора од свог непосредног руководиоца, који је у његово име сачинио писмени захтев за коришћење годишњег одмора. Тужилац није могао имати сазнања колико дана годишњег одмора му је одобрено за 2015. годину, јер му није благовремено достављено решење, нити је усмено обавештен колико дана годишњег одмора му је одобрено. Наиме, решење о коришћењу годишњег одмора је накнадно сачињено и тужиоцу је достављено тек 29.07.2015. године, када су по оцени туженог већ настали отказни разлози јер му је стављено на терет да се након две радне недеље коришћења годишњег одмора није појавио на послу 15, 16. и 17.07.2015. године. Тужилац је имао основа да закључи да му је годишњи одмор одобрен у трајању од 15 радних дана те је отворио боловање 21.јула 2015. године, на коме је и био пре годишњег одмора.

Врховни касациони суд закључује да нема основа за отказ уговора о раду тужиоцу и да се неосновано ревизијом побија правилност пресуђења нижестепених судова. Чињеница је да тужилац није могао имати сазнања колико дана годишњег одмора му је одобрено за 2015. годину, јер му је решење достављено након истека

годишњег одмора, а није ни усмено обавештен колико дана годишњег одмора му је одобрено.

Како је последица незаконитог отказа реинтеграција запосленог и накнада штете (члан 191. Закона о раду) правилна је и одлука о враћању тужиоца на рад и исплати зараде чија је висина одмерена на основу обрачуна који је сачинио тужени.

Неосновано тужени побија правилност пресуђења због погрешне примене материјалног права. У ревизији неосновано тврди да је Колективним уговором туженог прописано да запослени који годишњи одмор користи у деловима први део мора да користи у трајању од баш две радне недеље непрекидно у току календарске године и погрешно тумачи одредбе Закона о раду тврдећи да први део коришћења годишњег одмора не може да буде дужи од две недеље. Напротив и Законом о раду и чланом 27. став 2. КУ туженог је прописан минимум, а не максимум недеља првог дела годишњег одмора који ће радник искористити у непрекидном трајању у току календарске године. У преосталом делу ревидент оспорава правилност утврђених чињеница у погледу тога да ли је тужилац тражио 10 или 15 дана годишњег одмора, међутим ревизија се не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 407. став 2. ЗПП).

Имајући у виду изложено Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић